

RESSÒ DE LA PARAULA

«L'escola i l'espadanya» (III)

Als nostres pobles i ciutats sona la campana des dels temples, com una crida a la comunitat per a la celebració. Els carers segueixen el ritme de les puntuals entrades i sortides dels alumnes dels seus col·legis.

La història que ens servia de punt de partida per a la nostra reflexió deia que en un poblet la campana sonava sobre la porta de l'escola, quan l'ermita amb la seva espadanya havia estat enderrocada. Un alumne d'aquella escola, essent ja adult, ja format en un pensament laicista, i polític en exercici, havia fet reconstruir l'ermita. Potser estava convençut que el poble necessitava aquell espai, en el qual la comunitat es reuneix per compartir l'amor i transformar-lo en oració. Ignorem si va retornar la campana al seu lloc original. Però ens omple d'il·lusió saber que tots dos sons, el de la campana i el dels nens sortint del col·legi continuen sentint-se puntualment en el poblet. I més ens ompliria d'alegria saber que aquests nens, quan van a l'ermita no deixen la cultura apresada a l'escola i quan van a escola no oblidem que tot el que aprenem pot estar en harmonia amb el que viuen a l'ermita.

Això significaria que aquells nens tenen l'oportunitat de ser ells mateixos, conrear el seu futur amb responsabilitat, viure la vida amb sentit, lluitar per ideals que valen la pena, saber

perquè hem de ser justos i honorats, conèixer i entendre la història pròpia... No és això el més important?

Ens va impressionar el missatge que contenien aquestes paraules de R. M. Rilke en la seva obra *Ciudadella*:

«Sempre he sabut distingir l'important de l'urgent. Perquè, en veritat, és urgent que l'home mengi... Però l'amor i el sentit de la vida i el gust de Déu són més importants. I no m'interessa una espècie que solament s'engreixa... L'interrogant que em proposo no és saber si l'home serà o no feliç, pròsper i còmodament abrigat. Em pregunto quin home es veurà pròsper, abrigat i feliç.»

L'atenció a l'urgent—això que amb tota raó commou la nostra sensibilitat i ens exigeix actuar, com ara donar de menjar al famolenc— ens fa perdre de vista el que és important i, fins i tot, allò necessari. D'acord amb això, els cristians solem moure'ns en el terreny concret i personal: no ens interessa tant, posem per cas, la pobresa, com la persona del pobre, no tant l'educació, com la persona de l'educand...

Ja sabem que alguns pensen que l'ermita no és ni important, ni necessària. No són pocs els qui creuen que és més important en la vida saber informàtica que conèixer Jesucrist. En canvi el cristià autèntic es pregunta: sense Jesucrist, quin sentit té la informàtica?

Alguns bisbes han publicat una espècie de decàleg a favor de la clas-

se de religió a l'escola. Insisteixen en l'efecte humanitzador de la classe de religió:

«Contribueix a créixer per dins perquè estableix els fonaments d'una personalitat sòlida, equilibrada, oberta a la transcendència, en la totalitat de les dimensions que integren l'ésser humà», diu el Bisbe d'Osca; «és essencial per al nostre desenvolupament humà i necessària perquè l'alumne adquireixi una formació ple-

na i integral; ajuda a descobrir la veritat més profunda sobre un mateix», afirma l'Arquebisbe de Pamplona.

Molts altres beneficis ens aporta la classe de religió. Però aquest és un dels més importants. Només cal que els pares i tots junts ho valorem, ho vulguem per als nostres fills i lluitem per aconseguir-ho.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdonar les ofenses

Guardar un secret, perdonar una ofensa i aprofitar el temps són, segons la saviesa popular, les tres coses més difícils d'aquesta vida. Em limito a la segona. En sentit bíblic perdonar una ofensa no significa condonar-la com es condona o dispensa un deute, ni obli-

dar-la com s'oblida un mal tràngol; tampoc equival a deixar-la de banda o aparcar-la com es fa amb una persona o qüestió incòmoda per protegir-nos d'ella. És molt més que això.

El perdó bíblic consisteix a ser capaç de mirar l'altre sense jutjar-lo ne-

gativament, sinó acollint-lo i respectant-lo tal com és. En altres paraules, perdonar és eliminar la categoria «enemic» de les nostres relacions. Si això és el perdó bíblic, el primer beneficiat no és el perdonat sinó el qui perdona. Cada vegada que perdonem una ofensa restablim amb el

germà i amb el món una aliança que s'havia trencat i, com a conseqüència, el nostre cor es pacifica.

Ja ho deia l'autor del llibre dels Proverbis: «Qui perdona l'ofensa cultiva l'amor» (*Pr 17,9*).

Dra. Núria Calduch-Benages

ECO DE LA PALABRA

«La escuela y la espadaña» (III)

En nuestros pueblos y ciudades suena la campana desde los templos, como llamada a la comunidad para una celebración. Las calles siguen el ritmo de las puntuales entradas y salidas de los alumnos de sus colegios.

La historia que nos servía de punto de partida para nuestra reflexión decía que en la aldea la campana sonaba sobre la puerta de la escuela, una vez que la ermita con su espadaña había sido derribada. Un alumno de aquella escuela, siendo ya adulto, ya formado en un pensamiento laicista, y político en ejercicio, había hecho reconstruir la ermita. Quizá estaba convencido de que el pueblo necesitaba aquel espacio, en el que la comunidad se reúne para compartir el amor y transformarlo en oración. Ignoramos si devolvió la campana a su lugar original. Pero nos llena de ilusión saber que ambos sonidos, el de la campana y el de los niños saliendo del colegio siguen escuchándose puntualmente en la aldea. Y más nos llenaría de alegría saber que esos niños, cuando van a la ermita no dejan la cultura aprendida en la escuela y cuando van a la escuela no olvidan que todo lo que aprenden puede estar en armonía con lo que viven en la ermita.

Eso significaría que aquellos niños tienen la oportunidad de ser ellos mismos, labrar su futuro con responsabilidad, vivir la vida con sentido, luchar por ideales que valen la pena, saber por qué hemos de ser justos y honrados, conocer y entender la historia propia... ¿No es esto lo más impotente?

Nos impresionó el mensaje que contenían estas palabras de R. M. Rilke en su obra *Ciudadela*:

«Siempre he sabido distinguir lo importante de lo urgente. Porque, en verdad, es urgente que el hombre coma... Pero el amor y el sentido de la vida y el gusto de Dios son más importantes. Y no me interesa una especie que sólo engorda. El interrogante que me propongo no es saber si el hombre será o no feliz, próspero y cómodamente abrigado. Me pregunto qué hombre se verá próspero, abrigado y feliz.»

La atención a lo urgente —eso que con toda razón conmueve nuestra sensibilidad y nos exige actuar, como dar de comer al hambriento— nos hace perder de vista lo importante e incluso lo necesario. De acuerdo con ello, los cristianos solemos movernos en el terreno concreto y personal: no nos interesa tanto, pongamos por caso, la pobreza, cuanto la persona del pobre, no tanto la educación, cuanto la persona del educando...

Ya sabemos que algunos piensan que la ermita no es ni importante, ni necesaria. No son pocos quienes creen que es más importante en la vida saber informática que conocer a Jesucristo. En cambio el cristiano verdadero se pregunta: sin Jesucristo, ¿qué sentido tiene la informática?

Algunos obispos han publicado una especie de decálogo a favor de la clase de religión en la escuela. Insisten en el efecto humanizador de la clase de religión:

«Contribuye a crecer por dentro porque establece los cimientos de una personalidad sólida, equilibrada, abierta a la trascendencia, en la totalidad de las dimensiones que integran el ser humano», dice el Obispo de Huesca; «es esencial para nuestro desarrollo humano y necesaria para que el alumno adquiera una formación plena e integral; ayuda a descubrir la verdad más profunda sobre uno mismo», afirmará el Arzobispo de Pamplona.

Otros muchos beneficios nos aporta la clase de religión. Pero éste es uno de los más importantes. Sólo falta que los padres y todos juntos lo valoremos, lo queramos para nuestros hijos y luchemos para conseguirlo.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Optar pels desfavorits, des d'una indignació amarada d'amor

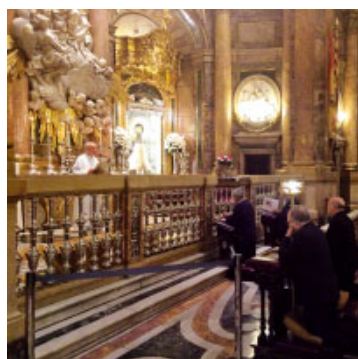
L'Acció Catòlica Obrera va celebrar la 62a Jornada General, dilluns 12 d'octubre, al col·legi Salesians d'Horta. La ponència marc de la trobada va anar a càrrec del jesuïta Quim Pons i va centrar el treball que es prioritza per al proper curs, expressat en aquest lema: «Passem de la indignació a l'acció transformadora», que busca un arrelament a l'esperança, el compro-

mís en la transformació i la humanització de la realitat més propera.

Montse Ribas es va acomiadar com a presidenta del moviment després d'haver fet aquest servei els darrers quatre anys i va rebre afectuoses mostres d'agraïment per part de la militància i el Comitè Permanent de l'ACO.

Durant l'eucaristia de cloenda tots els assistents varen llegir el

manifest final, que acabava amb aquesta frase final: «Volem reiterar fermament el nostre compromís d'actuar de manera col·lectiva en la defensa dels germans amb el convenciment que l'acció social compartida multiplica, mentre que l'acció individual aïlla. I que aquesta és la nostra manera de respondre a la crida de Jesús per construir aquí el Regne.»

En la novena a la Mare de Déu del Pilar

El bisbe Agustí Cortés va intervenir enguany en la novena a la Mare de Déu del Pilar que es realitza cada any a Saragossa.

El dimarts 6 d'octubre, a les 20 hores, va parlar als assistents sobre l'advocació mariana patrona de la nostra diòcesi, és a dir, de la Mare de Déu de Montserrat.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els avis (i II)

Quan he estat a les Filipines, el poble filipí em saludava dient: «Lolo Kiko» —això vol dir «avi Francesc»— «Lolo Kiko», deien! Una primera cosa és important de subratllar: és cert que la societat tendeix a descartar-nos, però el Senyor segur que no. El Senyor no ens descarta mai. Ell ens crida a seguir-lo en cada edat de la vida, i també l'ancianitat conté una gràcia i una missió, una veritable vocació del Senyor. L'ancianitat és una vocació. No és encara el moment de «llençar els rem». Benvolguts avis, benvolguts ancians. Convertim-nos també nosaltres en poetes de la pregària:

acostumem-nos a cercar paraules nostres, recuperem aquelles que ens ensenya la Paraula de Déu. És un gran do per a l'Església, la pregària dels avis i dels ancians! És una riquesa! És una gran injecció de saviesa també per a tota la societat.

Nosaltres podem donar gràcies al Senyor pels béns que hem

rebut, i reomplir la buidor que envolta la ingratitud. Podem intercedir per les expectatives de les noves generacions i donar dignitat a la memòria i als sacrificis de les generacions passades. Podem recordar als joves ambiciosos que una vida sense amor és una vida estèril. Podem ensenyar als joves massa enamorats d'ells mateixos que hi ha més joia a donar que a rebre. Els avis i les àvies formen la «coral» permanent d'un gran santuari espiritual, on la pregària de súplica i el cant de lloança sostenen la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida.

(Dimecres, 11 de març de 2015.)

Reunió de delegats diocesans d'inici de curs a la Casa de l'Església

Dimecres 7 d'octubre, a les 17 h, es van reunir a la Casa de l'Església gairebé la totalitat dels delegats diocesans amb el bisbe Agustí Cortés.

El punt fonamental de la reunió va ser la presentació del Pla Pastoral per als propers tres anys «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments», que per al present curs 2015-2016 harmonitzarà els accents particulars que s'han identificat sota els títols de la crida a l'autenticitat de vida, a l'evangelització i a la renovació d'estructures, amb els actes de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, que començarà el proper dia de la Immaculada.

De fet, un dels altres punts destacats de la reunió va ser la posada al dia del significat i les informacions relatives a aquest esdeveniment de l'Església universal convocat pel Sant Pare Francesc.

Trobada europea de Taizé per a joves a València

El pelegrinatge de confiança de la Comunitat de Taizé d'enguany tindrà com a destí la ciutat de València, que del 28 de desembre de 2015 a l'1 de gener de 2016 acollirà més de 20.000 joves del vell continent.

Els membres de la Delegació de Joventut de la diòcesi animen tots els joves de la diòcesi a participar-hi en aquesta iniciativa, ja que la distància enguany és més propera que altres ocasions.

Per participar hi ha dues opcions a tenir en compte:

Opció 1. Del 28 a l'1 de gener:

—Preu: 55 euros (inscripció a la trobada) + 45 euros (transport).

Opció 2. Dimecres 30 de desembre:

—Anar i tornar el mateix dia. Parti-

ciparem a les pregàries i als tallers de la tarda.

—Preu: 10 euros (inscripció a la trobada) + 25 euros (transport).

Les inscripcions a Taizé s'han de fer com a molt tard la darrera setmana de novembre. Cada grup d'origen fa les seves inscripcions al web de Taizé (www.taize.fr), però si voleu places als busos organitzats envieu un correu electrònic a santfeliujove@bisbatsantfeliu.cat.

I per anar preparant el pelegrinatge, divendres 11 de desembre, a les 21 h, a la Parròquia dels Sants Just i Pastor de Sant Just Desvern, hi haurà una trobada amb els joves de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que aniran a València, per pregar junts i compartir la Carta de Taizé d'enguany.

AGENDA

► **Comencen les pregàries vocacionals mensuals a la Casa de l'Església.** També aquest curs se celebraran els últims dijous de mes a la capella del Bisbat. S'iniciarà el 29 d'octubre, a les 19 h, presidida pel bisbe Agustí i amb el testimoni vocacional de la Gna. Susana Garcia, carmelita de Sant Josep.

► **Professió solemne al Monestir de Sant Benet.** La Gna. Montserrat Unterlochner realitzarà la seva professió solemne com a benedictina d'aquesta comunitat el proper 1 de novembre, a les 11 h, a la capella del monestir.

► **Recés a la Casa de Betània.** 15 de novembre. Obert a tothom. Predicarà el P. Xavier Maria Piquer, cmf. Més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat), tel. 933 751 102.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

26. ■ Dilluns (lit.hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / SI 67 / Lc 13,10-17]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / SI 125 / Lc 13,18-21]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dimecres [Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant

Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Cirilla, vg. i mr.

29. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / SI 108 / Lc 13,31-35]. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, verge i màrtir; beat Miquel Rua, prevere salesià.

30. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / SI 147 / Lc 14,1-6]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi,

Rupert i Victorí, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dissabte [Rm 11,1-2a.11-12.25-29 / SI 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, màrtir; sant Volgang, bisbe; santa Lucilla, verge i màrtir.

1. □ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia hores: 3a setm.) [Ap 7,2-4.9-14 / SI 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5, 1-12a]. Tots sants.

Diuenge XXX de durant l'any

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creiem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bartimeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del profeta Jeremías (Jer 31,7-9)

Así dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambió la suerte de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

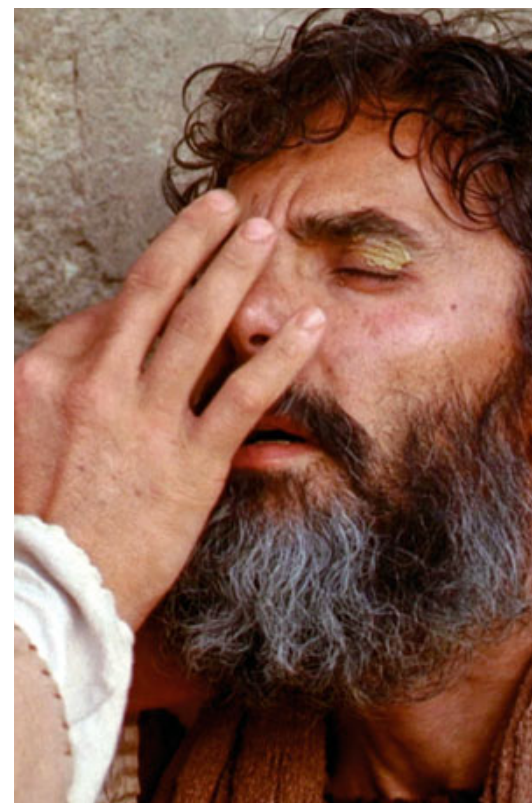
Hermanos: Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

COMENTARI

Set passos cap a la salvació

Marc acaba la part central de l'evangeli narrant la guarició del cec Bartimeu a Jericó i marcant set passos en el procés de curació. 1. *Va sentir dir que passava Jesús:* atent al que passa al seu voltant, el cec copsa la presència del Senyor. Com Elies (1Re 19,11s) a qui Déu es fa present més en *el murmurí d'un ventijol suau* que no pas en *vent huracanat en terratrèmol* o en *foc de fets extraordinaris*. 2. *Començà a cridar:* «*Fill de David, Jesús, tingueu pietat de mi*»: Bartimeu, que ha sentit parlar dels miracles del rabí de Natzaret, sap a qui adreçar-se per obtenir la curació: la seva confiança en Jesús no és perquè sí. 3. *Tothom el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort:* el cec amb seny sap de qui no convé fer cas. Cal seny per a no fer cas de segons quines veus! 4. *Jesús s'aturà i digué:* «*Crideu-lo!*»: d'entre els passos per a la guarició aquest és el central. En tot projecte d'evangelització l'element decisiu és la iniciativa compassiva de Jesús que escolta el clam dels necessitats. 5. *Van cridar el cec dient-li:* «*Coratge! Aixeca't que et crida!*»: de fet la crida li arriba al cec per aquells que el renyaven perquè callés. No importa d'on ens ve la crida a la construcció del Regne! Bartimeu, humil, es deixa ajudar. 6. *Llençà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús:* en definitiva el moment clau és el de la decisió personal d'anar cap a Jesús, sense la qual la crida del Senyor resta ineficaç. 7. *Jesús li preguntà:* «*Què vols?*». *Ell respon:* «*Rabuni, que hi vegi!*»: cal explicitar amb claredat i confiança el que volem i confiarem rebre de Jesús. I si de debò ho volem, cal esforçar-nos per fer-ho realitat.

Mn. José Luis Arín